

та вечерь често, често се чуваха въ колибата пѣсни, свирене на гусла и ржченица.

Веселъ бѣше дѣдо Симо, защото три седмици вече капка дъждъ не капна. Настана страшна суша. Земята изсъхна, тухлитѣ се печеха, и старецътъ ликуваше. Нареди той една пещъ, нѣколко хиляди тухли, изпече ги, продаде ги и сега готвѣше втора пещъ.

А градинаритѣ тичаха, поливаха день и нощъ. Скърцаше голѣмото дървено колело, вадѣше вода отъ рѣката. Едвамъ крачеха запрегнатитѣ два мършави коня въ колелото, едвамъ се въртѣше то и едвамъ поливаха градината.

А тя бѣше голѣма, слънцето печеше и, което полѣхна днесъ, утре изсъхваше. Пъкъ и поливането не е като дъжда. Друго нѣщо е дъждътъ. Той пада отгоре, капка по капка, та всѣко листенце, всѣка капка се попива отъ жедната земя, въздухътъ се освежава, пречиства. . . Следъ дъждъ цѣлото поле, цвѣтята, трѣвата, зеленчуцитѣ сж като окжпани дечица — чисти, весели, засмѣни.

А вече и рѣката намаляваше. Градинаритѣ я не познаваха, тѣ за първи пжтъ идваха тукъ и смъртенъ страхъ ги обзе, като си помислиха:

„Ами ако и рѣката пресъхне!“

Гледаха тѣ клюмналитѣ зеленчуци, и мжка капѣше на сърдцата имъ. Денонощно молѣха Господа за капчица дъждъ, но идваше новъ день по-ясенъ, по-топълъ, по-страшенъ. Замислиха се тѣ, изплашиха се. Чичо Ненчо отдавна разказа на другаритѣ си за заровената котка отъ тухларитѣ. Той ги увѣряваше, че старецътъ е направилъ и друга магия. А една вечерь имъ каза:

— Зная грѣхъ е, ала нѣма друго спасение. Слушалъ съмъ отъ стари хора. Да направимъ и ние нашата магия. Да уловимъ четири живи жаби и утре преди зори да ги завържемъ живи на четири кола въ градината. . . И дано Господъ се смили надъ тѣхъ, та ни даде дъждець! . . .

Направиха и тѣ градинарската магия. Минаха се още нѣколко страшни дни за градинаритѣ и радостни за тухларитѣ. Жабитѣ стърчиха изсъхнали, почернѣли на коловетѣсрѣдъ повехналия зеленчукъ. Другитѣг радиначи се подиграваха съ чичо Ненчо и магията му. А той мигаше